

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης προέστη της Εξοδίου Ακολουθίας του μακαριστού Πατριάρχη Γεωργίας

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Η Α.Θ. Παναγιότης ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος προέστη της νεκρωσίμου Ακολουθίας του αιδίου Αρχιεπισκόπου Μετσχέτης και Τιφλίδος, Μητροπολίτου Μπιτσβίνθας και Σουχουμίου-Αμπχαζίας και Καθολικού Πατριάρχη πάσης Γεωργίας κυρού Ηλία Β', η οποία τελέστηκε σήμερα, Κυριακή, 22 Μαρτίου 2026, στον Ιερό Καθεδρικό Ναό Αγίας Τριάδος Τιφλίδος, με την συμμετοχή της Ιεραρχίας της Αγιοτάτης Εκκλησίας Γεωργίας και την παρουσία Προκαθημένων και εκπροσώπων άλλων Ορθοδόξων

Αυτοκεφάλων Εκκλησιών.

Στον επικήδειο λόγο του ο Παναγιώτατος είπε:

“«Επί νεκρώ κλαύσον», συνιστά ο Σοφός Σειράχ.

Και πως να μη κλαύσωμεν οδυνηρώς όλοι ενώπιον της αναχωρήσεως ανδρός του ύψους, του ήθους, της περιωπής και της θεοφιλούς διαδρομής του αιιδίμου Αρχιεπισκόπου Μετσχέτης και Τιφλίδος, Μητροπολίτου Μπιτσβίνθας, Σουχουμίου και Αμπχαζίας, και Καθολικού Πατριάρχου πάσης Γεωργίας κυρού Ηλία του Β΄; Η σεβασμία χορεία των Πρωθιεραρχών της κατ’ Ανατολάς Αγίας του Χριστού Ορθοδόξου Εκκλησίας αποχωρίζεται ένα των οσιωτέρων, των σοφωτέρων και λαμπροτέρων Αδελφών αυτής. Η Αγιωτάτη Εκκλησία της ιστορικής Χώρας της Γεωργίας στερείται τον συνετόν αυτής επί ήμισυ αιώνας οιακοστρόφον και αξιόθεον Αρχιποίμενα. Η τιμία Ιεραρχία της Χώρας τον εαυτής πολυσέβαστον Πρώτον, τον πολύν τα θεία και την ποιμαντικήν πείραν, παρά του οποίου και άπαντες έλαβον το θείον χάρισμα της Αρχιερωσύνης. Αι έντιμοι Κρατικάί Αρχαί τον σοφόν σύμβουλον εις παν αγαθόν και φιλογενές, τον πρόξενον ειρήνης και ομονοίας.

Ο ευσεβής Γεωργιανός Λαός ορφανεύει Πατρός φιλοστόργου, μέχρι τελευταίας αυτού αναπνοής αγρυπνούντος υπέρ της κατά Θεόν οικοδομής, της πνευματικής συγκροτήσεως, της κοινωνικής προόδου και της ευημερίας του. Η ευσεβής κληρονομία της Αγίας Ισαποστόλου Νίνας και του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στερείται του τιμίου θεματοφύλακος και του συνεπούς συνεχιστού της. Ουδείς ίσως άλλος εκ των σεβασμίων Καθολικών των κάτω χρόνων εταύτισε το όνομά του με την Γεωργίαν ως Εκκλησίαν, ως Έθνος, ως Κρατικήν υπόστασιν, ως παράγοντα ειρήνης εις την περιοχήν του Καυκάσου, όσον ο μακαριστός πολύφωτος Πατριάρχης Ηλίας! Αληθής στυλοβάτης τόσον της Εκκλησίας, όσον και της Πατρίδος του, εις τας οποίας εμέριζεν ισορρόπως την αγάπην, την αφοσίωσιν και την καθημερινήν μέριμνάν του!

Εκ πρώτης νεότητος αφιερωθείς εις τον Χριστόν και την διακονίαν της Εκκλησίας Του, εν μέσω διωγμών της Πίστεως από μέρους της νόμω τότε και βία κρατούσης αθείας, διεφύλαξε τον εαυτόν του «φρόνιμον ως όφιν και ακέραιον ως περιστεράν», εργαζόμενος φιλοτίμως την αρετήν και την έμπρακτον εφαρμογήν των θείων εντολών, «ως υπηρέτης Χριστού και [πιστός] οικονόμος μυστηρίων Θεού». Η όλη αναστροφή του ήτο μία μελιχιότροπος ομολογία Ορθοδόξου Πίστεως και γνησίου βιώματος της ευαγγελικής Αληθείας! Διά τούτο και ο Θεός ενωρίτατα του ενεπιστεύθη τας υψηλάς ευθύνας της Αρχιερωσύνης και, μετ' ου πολύ, της Πατριαρχίας, εις διαδοχήν του αιιδίμου Πατριάρχου Δαβίδ Ε΄.

Ελάμπρυνε το ιερόν ωμοφόριον επί εξήκοντα και τρία έτη, και τον Πατριαρχικόν Θρόνον της Τιφλίδος επί τεσσαράκοντα και εννέα, ως ο εκατοστός τεσσαρακοστός πρώτος Προκαθήμενος της Εκκλησίας ταύτης. Δεν υπήρξε τομεύς του εκκλησιαστικού, κοινωνικού και εθνικού βίου της Γεωργίας, εις τον οποίον να μη έθεσεν έκτυπον και ευεργετικήν την προσωπικήν του σφραγίδα. Σεμνός και ταπεινός, προσευχητικός και φιλακόλουθος, ιεροπρεπής και φιλάδελφος, ειρηνικός και διαλλακτικός, ευέντευκτος και ευπροσήγορος, γλυκός τους τρόπους και τον λόγον, ευρυμαθέστατος και ευγενέστατος, φύσις λεπτή και καλλιτεχνική με σπουδαίας επιδόσεις εις την αγιογραφίαν, την ζωγραφικήν και την μουσικήν σύνθεσιν, και εις αυτήν ακόμη την ναοδομίαν, ουχ ήττον υπήρχε γενναίος και ανυποχώρητος εις τα της Πίστεως και ευσεβείας, και εις τα ιερά συμφέροντα της Εκκλησίας, ως αληθής τύπος Χριστού και γνήσιος διάδοχος των Απόστολων και

των Αγίων Πατέρων!”

Στη συνέχεια ο Οικουμενικός Πατριάρχης υπενθύμισε ότι ο μακαριστός Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Γεωργίας, τον Μάρτιο του 1990, έλαβε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και τα χέρια του Προκατόχου του Πατριάρχου Δημητρίου την Κανονική αναγνώριση της Αυτοκεφαλίας και την Πατριαρχικής αξίας της Αγιωτάτης Εκκλησίας της Γεωργίας.

“Τον ηξίωσεν ο Θεός να λάβη από το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, το μόνον έχον την εκ των ιερών Κανόνων και των ιστορικών θεσμικών ευθυνών τοιαύτην δικαιοδοσίαν, πρωτοβουλία του αιδιέμου προκατόχου ημών Οικουμενικού Πατριάρχου Δημητρίου, την κανονικήν αναγνώρισιν της Αυτοκεφαλίας και της Πατριαρχικής αξίας της Αγιωτάτης Εκκλησίας της Γεωργίας, τον Μάρτιον του 1990, να παραλάβη δε και επισήμως τον σχετικόν Πατριαρχικόν και Συνοδικόν Τόμον, εις τα πλαίσια ιερού Συλλειτούργου Προκαθημένων εν τω Πανσέπτω Πατριαρχικώ Ναώ του Αγίου Γεωργίου εν Φαναρίω, την 30ην του αυτού μηνός και έτους. Σεμνυνόμεθα ότι και η ημετέρα υπογραφή, ως Μητροπολίτου Χαλκηδόνος τότε και Συνοδικού παρέδρου, κυροί τον ιερόν τούτον και ιστορικόν Τόμον.

Τον ηξίωσεν ακόμη ο Θεός να εξαγάγη την Εκκλησίαν της Γεωργίας από την σκοτεινήν περίοδον της Κομμουνιστικής αθείας και της Σοβιετικής επιβουλής εις το φως της ανεξαρτησίας και του ελευθέρου εθνικο-θρησκευτικού βίου, ηρέμα και άνευ ολεθρίων αναταράξεων, και να την αναγεννήση εκ βάθρων. Κλήρος, Μοναχισμός, Θεολογία, Κατήχησις, Ιερατική εκπαίδευσις, εκδόσεις λειτουργικών, ψυχωφελών και θεολογικών βιβλίων και περιοδικών, κοινωνική ευποιία και φιλανθρωπία, Ναών και Μονών νέων ανέγερσις ή παλαιών εκ βάθρων αναστήλωσις, εσωτερική Ιεραποστολή, αντιμετώπισις αιρέσεων και οθνείων προπαγανδών, διεκκλησιαστικά, διαχριστιανικά και διαθρησκειακά σχέσεις και διάλογοι, ανάσχεσις διχαστικών τάσεων και γέφυραι καταλλαγής και φιλίας μεταξύ των διαφόρων ομάδων του πολιτικού και εθνικού βίου της Γεωργίας, στηριγμός και παρηγορία του λαού και των αρχόντων του εις κρισίμους περιστάσεις, κατά τας οποίας εφαλκιδεύθη και η εδαφική ακόμη ακεραιότης τόσοσ της Χώρας, όσον και της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου, είναι μερικοί μόνον τομείς, εις τους οποίους ο Πατριάρχης Ηλίας διέπρεψε θεοφιλώς μετά πολλής επιτυχίας! «Και ταύτα ουκ εν δυνάμει μεγάλη [οικονομική η κοσμική], ουδέ εν ισχύι, αλλ’ η εν Πνεύματι Κυρίου Παντοκράτορος», εις τον Οποίον και πάντοτε απέδιδεν ευσεβώς και εν πνεύματι ταπεινώσεως και ευγνωμοσύνης παν επίτευγμα. Διά τούτο και κατ’ αξίαν ηγαπήθη μεγάλως υπό Κλήρου και λαού ως κοινός και γνήσιος όλων Πατήρ, προστάτης, σιτοδότης και Επίσκοπος, Ποιμήν Καλός, προκινδυνεύων και εκδαπανώμενος καθημερινώς υπέρ του ποιμνίου του! Εντεύθεν και ετιμήθη και τιμάται, όσον ολίγοι εκ των συγχρόνων εργατών του Ευαγγελίου! «Άξιος ο εργάτης του μισθού αυτού»!

”

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε στη συνεργασία του με τον Μακαριστό Πρωθιεράρχη καθώς και στον βαθύτατο σεβασμό που εκείνος επεδείκνυε προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

“Διατηρούμεν εν αγαθή μνήμη την κατά καιρούς ευάρεστον και οικοδομητικήν αναστροφήν ημών μετά του απελθόντος αγίου Αδελφού, είτε κατά την ανταλλαγήν Ειρηνικών η άλλων Επισκέψεων και την συλλειτουργίαν ημών, είτε εν τω πλαισίω Συνάξεων των Ορθοδόξων Προκαθημένων, τας οποίας κατά καιρούς αρμοδίως συνεκαλέσαμεν, και μάλιστα εκείνην του Μαρτίου 2014, την επιστεφείσαν με λαμπρόν Πρωθιεραρχικόν Συλλείτουργον την Κυριακήν της Ορθοδοξίας εν Φαναρίω, καθώς και τας λοιπάς αδελφικάς επαφάς και επικοινωνίας ημών. Ο προς το Οικουμενικόν Πατριαρχείον βαθύτατος σεβασμός του και η προς ημάς πολυτρόπως εκφρασθείσα αδελφική αγάπη του εξετιμήθησαν πλήρως. Και εκείνος είχεν εξ ίσου την αμέριστον ημών εκτίμησιν και εκτενή αγάπην και ειλικρινή φιλίαν, ένεκα της οποίας και εθεωρήσαμεν αναπόφευκτον χρέος ημών, παρά τας λόγω των ουχί μακράν ημών συμβαινόντων πολυδακρύτων πολέμων δυσκολίας, να προσέλθωμεν αυτοπροσώπως, να μίξωμεν τα δάκρυα ημών μετά των τέκνων της τοπικής Εκκλησίας, να στεφανώσωμεν με άνθη φιλαδελφίας και να κηδεύσωμεν και προπέμψωμεν εν πάση δόξη και τιμή τον Άνθρωπον του Θεού, τον πολυφίλητον και

περισπούδαστον Αδελφόν ημών και Συλλειτουργόν Πατριάρχην Ηλίαν.

Αλλά θαρσεείτε, Αδελφοί και τέκνα! Ο Πατριάρχης και Πατήρ σας δεν απέθανεν, αλλά καθεύδει! Ηλίαν «και θανόντα ζην λέγω! Οι γαρ δίκαιοι ζώσι και τεθνηκότες»! Ζη «ένθα η ακήρατος λαμπηδών και αι μακάριαι θέαι και παν το αναφές και αόρατον», δηλαδή ζη εις την πάμφωτον Βασιλείαν του εν Τριάδι Θεού, προς τιμήν του οποίου και τον ομώνυμον περίλαμπρον ναόν ανήγειρεν εις την Τιφλίδα. Ζη μετά των Αγίων του Έθνους του, από Νίνας της Ισαποστόλου, και Κετεβάν, και Ιλαρίωνος, και Δαβίδ, και των μυριάδων των εν Τιφλίδι Αγίων Μαρτύρων, έως και Γαβριήλ Οσίου του Νέου, του συγχρόνου και φίλου του! Μη αφήσετε λοιπόν το πένθος να σας καταβάλη! Κρατήσατε και τηρήσατε μετ' ευλαβείας τας συμβουλάς και διδασκαλίας του! Τούτο θα είναι άλλωστε και το καλλίτερον μνημόσυμόν του! Και χαρήτε διότι τώρα ο Πατήρ σας Ηλίας Πατριάρχης, εις την Χώραν των Ζώντων δοξαζόμενος, είναι πολύ ισχυρότερος από ότι όσον έζη ανάμεσά σας! Και έχων παρρησίαν ενώπιον του Θρόνου του Θεού, σας είναι χρησιμώτερος και ευεργετικώτερος. Ασπασθήτε λοιπόν ευλαβώς την αγίαν πατρικήν δεξιάν του, ζητήσατε την ευχήν του και αποχαιρετήσατέ τον μαζί μας με ένα, πρωθύστερον ίσως κατ' επίφασιν, αλλ' όμως πλήρως αρμόζον εις αυτήν την ώραν της χαρμολύπης, μυριόστομον, βροντόφωνον, ακυρωτικόν του θανάτου και χαροποιόν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!-"

Παρέστησαν, οι Μακαριώτατοι Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Δανιήλ, και Αρχιεπίσκοποι Αλβανίας κ. Ιωάννης, και Τσεχίας και Σλοβακίας κ. Ραστισλάβος, εκπρόσωποι των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων και των Αυτοκέφαλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, εκπρόσωποι της Εκκλησίας Ρώμης και διαφόρων θρησκευτικών κοινοτήτων της χώρας, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Γεωργίας, ο Πρωθυπουργός της χώρας, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, Υπουργοί, βουλευτές, Διπλωμάτες, ο Δήμαρχος Τιφλίδος, άλλοι επίσημοι και πλήθος πιστών.

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου